

Irományszám: 17 466 S

2012. évi törvény

Érkezet: 2012 JÚN 15.

a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény módosításáról

1.§

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (továbbiakban: Vht.) 5. § (2)-(3) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(2) Az állami kényszer - e törvény keretei között – az adós vagyoni jogait korlátozhatja.
(3) Az adós személye elleni kényszercselekményt - a bíróság, illetőleg a bírósági végrehajtó (a továbbiakban: végrehajtó) intézkedése alapján - a rendőrség végzi el. A rendőrség jogosult és köteles mindazokat a kényszerítő intézkedéseket megtenni és kényszerítő eszközöket alkalmazni, amelyek a rendőrségről szóló jogszabályok szerint megtehetőek, illetőleg alkalmazhatóak, és az adott esetben a végrehajtás eredményes befejezéséhez szükségesek. A rendőrség közreműködését megelőzően köteles ellenőrizni, hogy a végrehajtó a rendőrség igénybe vétele előtt megtette-e azokat az intézkedéseket, amelyeket e törvény kötelezettségeiként előír.”

2.§

A Vht. 7.§ (2) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(2) Ha előre látható, hogy a követelést a munkabérre, illetőleg a pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt összegre vezetett végrehajtással nem lehet hat hónapon belül behajtani, az adós más vagyontárgya végrehajtás alá vonható. A lefoglalt ingatlant azonban csak akkor lehet értékesíteni, ha a követelés az adós egyéb vagyontárgyaiból nincs teljesen fedezve, vagy csak aránytalanul hosszú idő múlva elégíthető ki.”

3. §

A Vht. 8.§ (1) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(1) E törvény keretei között a bíróság rendelkezésétől függ, hogy az adós milyen jellegű vagyontárgyából kívánja követelésének végrehajtását. A bíróság döntése előtt kikéri a végrehajtást kérő és az adós nyilatkozatát.”

4. §

(1) A Vht. 32.§ (1) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(1) A bíróság, illetőleg a végrehajtható okiratot kiállító szerv a végrehajtható okiratot - a 10. § d) és e) pontjában említett végrehajtható okirat kivételével - megküldi az adós lakóhelye, illetőleg székhelye szerinti végrehajtónak, az adósnak és a végrehajtást kérőnek.”

(2) A Vht. 32.§-a az alábbi (4) bekezdéssel egészül ki :

„(4) A végrehajtó köteles az adóst értesíteni a végrehajtás foganatosítását megelőzően mindazokról a jogszabályokban foglalt lehetőségekről, amelyek az adós teljesítését könnyítik. A tartozás részletekben történő megfizetésének lehetőségét köteles a végrehajtó az adósnak felajánlani.”

5. §

A Vht. 34.§ (5) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(5) Ha az adós a végrehajtási eljárás során a végrehajtást kérőnek fizette meg a követelés összegét, a végrehajtást kérő köteles a végrehajtási költségek kielégítéséről is gondoskodni. Ennek keretében a meg nem fizetett illetéket és az állam által előlegezett költséget, valamint a törvényszéki végrehajtó helyszíni eljárása, illetve a tanú díja fejében járó költségátalányt köteles befizetni a megfelelő számlára. Ennek elmulasztása esetén ezen összeg megfizetéséért az adós és a végrehajtást kérő egyetemlegesen felel.”

6. §

A Vht. 34/A. § (3) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(3) Az általános költségátalány mértéke 500 000 Ft alatti végrehajtási ügyérték esetén ügyenként 1000 Ft, 500 000 Ft feletti végrehajtási ügyérték esetén az ügyérték 1%-a, legfeljebb 20.000 Ft.”

7 §

A Vht. 42. § (1)-(2) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(1) A végrehajtási cselekményeket - vasárnap és munkaszüneti nap kivételével - bármely napon, reggel 7 óra és délután 5 óra között lehet elvégezni.

(2) A végrehajtó munkaszüneti napon, továbbá reggel 7 óra előtt és délután 5 óra után akkor járhat el, ha erre a végrehajtást foganatosító bíróság elnöke írásban engedélyt adott.”

8. §

A Vht. 44. § (1) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(1) A végrehajtó szükség esetén az adós lezárt lakását, a tartózkodási helyéül szolgáló vagy egyéb helyiségét, a hozzájuk vezető bejáratot, továbbá az adós bútorát vagy más ingóságát felnyithatja a bíróság engedélye alapján. Ennek szükségessége iránt a végrehajtó indoklással ellátott javaslattal a bírósághoz fordul. Ha ilyenkor az adós vagy nagykorú családtagja nincs jelen, tanút kell alkalmazni. A végrehajtó bármely más eljárási cselekmény lefolytatásánál is alkalmazhat tanút.”

9. §

A Vht. 50. § (4)-(5) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(4) Ha a végrehajtást foganatosító bíróság a végrehajtást a 48. § (2) bekezdése alapján függeszti fel, a felfüggesztés a zálogtárgy árveréséről történő értékesítéséről szóló hirdetmény elkészítésére, illetve a zálogtárgy értékesítésére - ide nem értve a romlandó dolgok értékesítését - terjed ki.

(5) Ha a bíróság a végrehajtást az adós kérelmére

a) a 48. § (3) bekezdése,

b) a 805/2004/EK rendelet 23. cikkének *a)* pontja,

c) az 1896/2006/EK rendelet 23. cikkének *a)* pontja, vagy

d) a 861/2007/EK rendelet 23. cikkének *a)* pontja

alapján függeszti fel, pénzkövetelés végrehajtása esetén a felfüggesztés az adós munkabérének letiltására, az ingó vagyontárgyak és az ingatlan értékesítéséről szóló hirdetmény elkészítésére, a vagyontárgyak értékesítésére, továbbá a végrehajtás során befolyt összegek kifizetésére terjed ki.”

10. §

(1) A Vht. 52/A. § (1) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(1) A végrehajtó a természetes személy adós kérelmére megállapíthatja a pénztartozás részletekben történő teljesítésének feltételeit.”

(2) A Vht. 52/A. § (3) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(3) A végrehajtást kérő a jegyzőkönyv kézhezvételétől számított 15 napon belül írásban értesítheti a végrehajtót arról, hogy nem ért egyet a részletfizetés tartalmával, és a részletfizetés tartalmára, a részlet összegére is javaslatot tehet.”

(3) A Vht. 52/A. § (5)-(6) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(5) A végrehajtó a végrehajtást kérő (3) bekezdés szerinti nyilatkozata alapján a következők szerint módosíthatja a részletfizetési feltételeket:

a) a részletfizetés megállapítását visszavonja, ha a végrehajtást kérő nem ért egyet a tartásdíjra, munkabérré vagy vele egy tekintet alá eső követelésre engedélyezett részletfizetéssel, vagy ha a magánszemély végrehajtást kérő igazolja, hogy létfenntartását veszélyezteti a részletfizetés, a gazdálkodó szervezet végrehajtást kérő ellen pedig csőd-, felszámolási vagy végrehajtási eljárás van folyamatban,

b) az *a)* pont alá nem tartozó esetekben a részletfizetést legfeljebb 1 évre állapítja meg,

c) a részletfizetés megállapítását további, a követelés összegével arányban álló részletjelzéshez kötheti, ha a végrehajtást kérő nyilatkozata erre vonatkozott.

(6) Ha az adós tartozása olyan szerződésből vagy egyoldalú kötelezettségvállalásból (e bekezdésben a továbbiakban együtt: szerződés) ered, valamint az eredeti szerződés szerinti részteljesítésnek megfelelő összegű részletet fizet, vagy ilyen összeg kerül tőle levonásra, a végrehajtó az (1) bekezdés szerinti feltételek fennállása esetén ezen összegben állapítja meg számára a részletfizetést. Ebben az esetben a részletfizetés jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet végrehajtást kérő esetében 1 évnél hosszabb időre is megállapítható.”

11. §

A Vht. 62. § (1) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(1) A 61. § szerinti levonás során mentes a végrehajtás alól a havonta kifizetett munkabérnek az a része, amely megfelel az öregségi nyugdíj [27. § a) pont] kétszeres összegének. Ez a mentesség nem áll fenn a gyermektartásdíj és a szüléssel járó költség (a továbbiakban: gyermektartásdíj) végrehajtása esetén.”

12. §

A Vht. 90. § i) pontja helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„i) az adós betegsége és testi fogyatékosága miatt szükséges gyógyszer, gyógyászati és technikai segédeszköz, a mozgásában korlátozott adós gépjárműve, vagy az adós nevén lévő, de mozgásában korlátozott közeli hozzátartozója szállítására használt gépjármű.”

13. §

A Vht. 124. § (3) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(3) Ha a felajánlott vételár nem éri el a kikiáltási árat, azt fokozatosan lejjebb kell szállítani a becsérték 60 %-áig.”

14. §

A Vht. 134. § (1)-(3) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

- „(1) Ha az ingóságot nem sikerült értékesíteni, a végrehajtást kérő az ingóságot a becsértéknek megfelelő összeg fejében átveheti.
(2) Ha több végrehajtást kérő van, az ingóságot az veheti át, aki azt az igényt először jelentette be.
(3) Az átvételi árnak megfelelő összeget be kell számítani a végrehajtást kérő követelésébe.”

15. §

A Vht. 136. §-a helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(1) Az adós tulajdonában levő ingatlant az ingatlan jellegére, művelési ágára és az ingatlant terhelő jogra vagy tilalomra, továbbá az ingatlanhoz kapcsolódó, az ingatlan-nyilvántartásba feljegyzett tényekre tekintet nélkül végrehajtás alá lehet vonni, kivéve, ha azon nem a végrehajtást kérő javára elidegenítési és terhelési tilalom van bejegyezve.

(2) Nem vonható ingatlan végrehajtás alá, amennyiben a végrehajtást kérő tőkekövetelése kevesebb, mint 500.000,- Ft.

(3) Nem vonható végrehajtás alá olyan lakás céljára szolgáló ingatlan, amely legalább egy természetes személy állandó lakóhelyéül szolgál.

(4) Ha az állami tulajdonban álló ingatlant a kezelőjének a tartozása fejében vonták végrehajtás alá, e törvénynek a tulajdonjogra vonatkozó rendelkezéseit a kezelői jogra kell megfelelően alkalmazni.

(5) Mentes a végrehajtás alól az az ingatlan, amelyet a felszámolási eljárás során nem lehet az adós vagyonához tartozóként figyelembe venni.”

16. §

A Vht. 145/C. § (3) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(3) A vételi ajánlatot az elektronikus árverési rendszer akkor nem teszi közzé az árveréshez tartozó licitnaplóban, ha az

a) nem éri el a becsérték 65%-át, lakóingatlan esetében a 147. § (3) bekezdésében foglalt feltételek fennállása esetén 75%-át, vagy

b) nem haladja meg legalább a licitküszöb összegével vagy annak többszörösével az előzőleg közzétett vételi ajánlatot.”

17. §

A Vht. 147. § (2)-(4) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(2) Ha a felajánlott vételár nem éri el a kikiáltási árat, azt fokozatosan lejjebb kell szállítani a becsérték 65 %-áig. Ha a licitnaplóban már tettek közzé vételi ajánlatot, a kikiáltási ár nem szállítható le.

(3) Lakóingatlan esetén a kikiáltási ár a becsérték 75%-ának megfelelő összegre szállítható le.

(4) Lakóingatlannak kell tekinteni

a) a lakás céljára létesített és az ingatlan-nyilvántartásban lakóház vagy lakás megnevezéssel nyilvántartott vagy ilyenként feltüntetésre váró ingatlant (tulajdoni illetőséget) a hozzá tartozó földrészlettel,

b) az ingatlan-nyilvántartásban tanyaként feltüntetett lakó-, illetőleg gazdasági épületet, épületsoprotot és az azonos helyrajzi szám alatt hozzá tartozó föld együttesét.”

18. §

A Vht. 149. § (3) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(3) Amennyiben az árverési vevő az (1) bekezdésben meghatározott határidőben a vételárat nem fizeti be a végrehajtónak, a végrehajtó köteles az ügy iratait a bíróságra megküldeni, a bíróság pedig az árverést végzéssel megsemmisíti.”

19. §

(1) A Vht. 154/A. § (1) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(1) Az adós és az adós jogán az ingatlanban lakó személyek - a (3) és (4) bekezdésben foglalt kivétellel - az árveréstől számított 30. napig, jogorvoslat előterjesztése esetén pedig az erről szóló határozat rendelkezése szerint a határozat jogerőre emelkedésétől számított 15. napig kötelesek az ingatlant ingóságaiktól kiürítve elhagyni, és biztosítani, hogy a végrehajtó átadja azt az árverési vevőnek.”

(2) A Vht. 154/A. § (3) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(3) Az adós és a vele lakó személyek mentesülnek a kiköltözési kötelezettség alól, ha a vételár kifizetése határidőben nem történt meg.”

20. §

A Vht. 155. §-a helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„Az árverés sikertelen, ha

a) nem tettek vételi ajánlatot, vagy a felajánlott vételár nem érte el az ingatlan becsértékének 65 %-át, vagy lakóingatlan esetében a 147. § (3) bekezdésében foglalt feltételek fennállása esetén a 75%-át;

b) az elektronikus úton vételi ajánlatot tevő árverési vevő az árverési jegyzőkönyvet nem írta alá;

c) az árverési vevő nem fizette be vagy nem utalta át a teljes vételárat az árveréstől számított 15 napon belül.”

21. §

A Vht. 156. § (2) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(2) Nem kell megtartani a második árverést, ha az árverési vevő az árverési jegyzőkönyvet aláírta, továbbá megtérítette a második árverés kitűzésével felmerült költséget, mielőtt a licitnaplóban vételi ajánlatot tesznek közzé.”

22. §

A Vht. 158. § (1)-(4) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(1) Ha a 156. § alapján megtartott második árverés is sikertelen volt, úgy a végrehajtást kérő veheti át az ingatlant annak becsértékén.

(2) Ha több végrehajtást kérő van, az ingatlant az veheti át, aki annak érdekében először jelentkezett.

(3) Az átvételi árnak megfelelő összeget be kell számítani a végrehajtást kérő követelésébe.

(4) Ha a végrehajtást kérő követelésének összege nem éri el az átvételi árat, a különbözetet a végrehajtást kérő köteles az árverési vevőre nézve irányadó szabályok szerint befizetni.”

23. §

A Vht. 160. § (2) bekezdése helyébe az alábbi rendelkezés lép:

„(2) Az (1) bekezdésben említett árverést követően tartott újabb árverésekre is a második árverés szabályait kell megfelelően alkalmazni azzal, hogy a kikiáltási árat bármilyen ingatlan esetén a becsérték feléig lehet leszállítani, sikertelen árverés esetén pedig a becsérték felének megfelelő összeg fejében vehető át az ingatlan.”

24. §

Hatályát veszti a Vht. 8. § (2) bekezdése, 14. §-a, a 47. § (8) bekezdése, a 119. § g) pontja, a 125. § (3) bekezdése, a 127. § (3) bekezdése, a 142. § d) pontja, a 149. § (2) bekezdése, a 158. § (5) bekezdése.

Hatályba léptető rendelkezés

25. §

Ez a törvény a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba.

Általános indokolás

A magyar társadalomban felgyülemlett feszültség és elkeseredettség indokolja a nehéz helyzetbe került embereket érintő jogszabályi környezet felülvizsgálatát. A jogszabályok jelentős része nem segíti elő a problémák enyhítését, nem jogállami módon, a kötelezettségek és jogok egyensúlyát igyekszik megteremteni, hanem esetenként még elő is segíti azon embertelen tevékenységeket, amelyek fokozzák az emberek kilátástalanságát, gondjaik megoldásának esélytelenségét.

Sajnos nem váltotta be a hitelezők javára megteremtett széleskörű lehetőség sem azokat a reményeket, amelyeket a jogalkotó megfogalmazott. A közüzemi díjak rendkívül nagyarányú emelkedése, valamint a munkahelyeket elvesztő polgárok száma miatt a családok egy jelentős része nagyon nehéz helyzetbe került, rajtuk kívülálló okokból halmoztak fel tartozást. A végrehajtási törvény az egyik olyan jogszabály, amely széleskörű lehetőséget teremt arra, hogy egy tartozással bíró személy törvényesen akár kifosztható is legyen. Mára mindennapos esetté vált az, hogy pár tízezer forintos közüzemi tartozásért valakit ingatlan végrehajtás alá lehet vonni, és ezzel földönfutóvá lehet tenni. Megismerve az elmúlt években kialakult ügyek természetét és megoldásának módját, az adósokkal szembeni visszaélésszerű gyakorlatot, a kialakult gazdasági krízist, az áraknak a bérekhez viszonyított elszabadulását, a munkahelyek elvesztésének nagy számát, egyértelművé vált, hogy a végrehajtási törvényt módosítani kell.

Meg kell teremteni azon védő rendszert, amely az állampolgárok kiszolgáltatottságának megszüntetése irányában hat, azon jogszabályi garanciarendszert, amely a tömeges ellehetetlenülés megakadályozása felé mutat, valamint megszüntetni az olyan személyek jogérvényesítésének nehézségeit, akiket az államnak fokozottan kell támogatnia. Indokolt továbbá a hatályos törvény olyan irányú módosítása, amely az emberibb, humánusabb eljárás biztosítása mellett a végrehajtásokból nyereséget kovácsolók ezen lehetőségét a jövőben megszünteti. A törvény jelen formájában nem korszerű, rendkívül sok benne a visszaélésre alapot nyújtó rendelkezés.

Részletes indokolás

Az 1. §-hoz

A 5. §- (2) bekezdésben eddig alkalmazott azon kitétel, hogy az állami kényszer kivételesen az adós személyiségi jogait is érintheti, szükségtelen és ezzel a jogszabály túlmutat azon a határon, amely szükséges a tartozások kiegyenlítése érdekében. A tartozás vagyoni kérdés, kizárólag annak talaján maradhat a szabályrendszere. A (3) bekezdés szabályozza azon helyzeteket, amikor a végrehajtás során a rendőrség közreműködése szükséges. Az utóbbi években számtalan alkalommal tapasztalhattuk a rendőrség indokolatlan bevonását. Fontos ezért bevezetni azt a kötelezettséget, amely szerint a rendőrség – közreműködését megelőzően – köteles ellenőrizni, hogy a végrehajtó a rendőrség bevonása előtt megtette-e azokat az intézkedéseket, amelyeket e törvény kötelezettségeiként előír.

A 2. §-hoz

A 7. § (2) bekezdés olyan módon határozza meg a fokozatosság betartása körében annak mellőzhetőségének feltételét, amely nem egyértelmű, más-más időintervallumra érhető. Ezért konkrét határidőt szükséges meghatározni a jogszabályban a pénzben behajtható követelésről más vagyontárgyakra történő áttérésre. A „bármilyen lefoglalható vagyontárgy” meghatározást pedig a következőkben sorra kerülő módosításokhoz történő harmonizáció miatt szükséges megváltoztatni.

A 3. §-hoz

Az 8. §- (1) bekezdés a végrehajtást kérőnek olyan jogokat enged, amely egy állami kényszerrel történő végrehajtás során szükségtelen. Elsősorban a bíróság kompetenciáját kell említeni, ezt követi a végrehajtónak utalt jogkör, ugyanakkor a végrehajtást kérő jelen jogszabályhelyben megjelölt mértékű jogköre szükségtelen. A kielégítéshez szükséges vagyontárgyak meghatározásának jogát a

bírósághoz kell utalni nem kihagyva ebből a végrehajtást kérőt, így új rendelkezésként a bíróság – döntése előtt – legyen köteles kikérni a végrehajtást kérő és az adós nyilatkozatát is. Az (1) bekezdésben történő változtatás miatt a (2) bekezdés rendelkezései szükségtelenek.

A 4. §-hoz

A 32. § kapcsán nem érhető, az adósnak miért nem kell megküldeni a végrehajtható okiratot. Jogállamban az érintett tudta nélkül nem zajlik olyan eljárás, amelyben neki van kötelezettsége. Különösen sérelmes ez akkor, amikor a kötelezettséget tartalmazó, végrehajtható határozatot nem kézbesítették az adósnak, így nem is volt arról tudomása, hogy kötelezettsége keletkezett. Ha az az elsődleges cél, hogy a kötelezettségeket az adós teljesítse, akkor meg kell kapnia a végrehajtható okiratot. Ezért szükséges az (1) bekezdésbe bevezetni az adóst is.

Az adósok teljesítésének célja mellett figyelembe kell venni azt is, hogy a kötelezettség teljesítése nem járhat az adós életfenntartásának veszélyeztetésével és nem járhat a kifosztásával. Ezért az új (4) bekezdés megalkotása szükséges e cél eléréséhez.

Az 5. §-hoz

A 34. § (5) bekezdése határozza meg, hogy ha az adós maga önként a végrehajtási eljárás során teljesít a végrehajtást kérő felé, akkor kinek, milyen költség és díj megtérítési kötelezettsége van. Az eddigi rendelkezés ellentmond annak az elvnek, hogy azért jár valakinek díj, ha teljesítette, amit tőle elvártak. Méltánytalan a jelenlegi törvényben az, hogy a végrehajtó azért is kap sikerdíjat, ha nem tett semmit az összeg behajtásáért, a felmerült költségek megtérítésére jogosult, de munkadíjra nem. Ezért törölni kell a törvényből azt a rendelkezést, amely szerint a végrehajtás foganatosításáért az önálló bírósági végrehajtót megillető összeget a végrehajtó elszámolási számlájára be kell fizetni.

A 6. §-hoz

A 34/A. § (3) bekezdése rendelkezik a végrehajtói kamarának fizetendő költségátalánnyal. Indokolatlan az 500 000 Ft feletti végrehajtási ügyérték esetén az ügyérték 1%-ának korlátlan volta. A végrehajtás egyébként is rendkívül költséges az adósnak, szükségtelen egy köztisztületet ilyen jelentős mértékű juttatással ellátni. Ezért 20.000 Ft-ban maximálni kell az ügyenként a kamarának jutó összeget.

A 7. §-hoz

A 42. §-ban meghatározott, napon belüli időintervallum a végrehajtás foganatosítására szükségtelen. Nem sértheti egyetlen jogszabályhely sem az emberi méltóságot, és azt sem idézheti elő, hogy az adóssal együtt élő gyermekek kénytelenek legyenek a kora reggeli és késő esti időpontban ilyen eseményeknek elszenvedői lenni. Ezért szükséges a kezdő és végső időpontot módosítani. Minthogy a bíróság elnöke úgy is engedélyt adhat ezen időpontokon kívüli eljárásra, nem hiúsíthatja meg ez az időszűkítés a végrehajtások eredményességét.

A 8. §-hoz

A 44. § alkalmazásában gyakran tapasztalni olyan szélsőséges eljárásokat, amikor az adós és hozzátartozói otthonában a végrehajtás érdekében úgy járnak el, hogy ők nincsenek ott, nem tudják ellenőrizni, hogy otthonukban mi történik és ellenőrizhetetlen, hogy a végrehajtás eme módját valóban szükséges és arányos volt-e alkalmazni. Ezért szükséges az (1) bekezdésben ezt a lehetőséget úgy szabályozni, hogy a bíróság engedélyéhez kötött legyen.

A 9. §-hoz

Az 50. § (4) és (5) bekezdése pontosan meghatározza, hogy milyen eljárási cselekmények nem végezhetők a felfüggesztés alatt, így szükségtelen meghatározni azt, hogy a többi végrehajtási cselekmény foganatosítható. Ez visszaélésre ad lehetőséget, amellyel a tapasztalatok szerint gyakran élnek is az eljárások során.

A 10. §-hoz

Az 52/A. (1) bekezdése a részletekben történő megfizetés lehetőségét szabályozza, azonban szükségtelenül kizáró feltételekkel. Az adó vagy adók módjára történő kitétel azért is szükségtelen, mert az adóeljárásról szóló jogszabály is eleve engedi részletfizetés lehetőségét, ezért szükségtelen ebben a törvényben ezt kizárni. A további feltételek szintén szükségtelenek, nincs olyan társadalmi igény, amely indokolna további feltételeket, hiszen a cél a tartozás megfizetése. Az utolsó mondat pedig azért vált szükségtelenné, mert a 32. § (4) bekezdéseként bevezettem az adós kötelező tájékoztatását a részletfizetés lehetőségéről.

A (3) bekezdésben szerepel a biztosítékadás intézménye. Ez ettől a jogterülettől jogdogmatikai szempontból teljesen idegen jogintézmény. Szükségtelen a végrehajtást kérőnek egy állami kényszer alkalmazása során ilyen uralmi pozíciót adni, ezért a biztosítékról szóló rendelkezés törlendő.

Az (5) bekezdés rendelkezik a részletfizetés engedélyezésének megváltoztatásáról. Szükségtelen kötelezővé tenni azt a végrehajtást kérő kérelmére, hiszen a döntés előtt már vizsgálják a feltételeit. Ezért a megváltoztatás lehetőségét indokolt szabályozni. Az a) pontban az életfenntartás veszélyeztetésének nyilatkozata nem elegendő annak megállapíthatóságához, szükséges igazolni is annak fennállását, mert enélkül visszaélésre adhat lehetőséget. A b) pontban szükségtelen megkülönböztetni az adósokat a részletfizetés lehetőségének határidejéről. Minthogy a döntés a teljes intervallumon belül határozható meg, nem sérti a végrehajtást kérő érdekeit, ha mindenkire nézve az 1 év lehetősége fennáll.

A (6) bekezdés a részletfizetés további szabályait állapítja meg. A feltételek között meghatározottak, törölni javasolt rendelkezések indokolatlanok, hiszen ha megfizette volna a lejárt részleteket az adós, nem lenne végrehajtás ellene.

A 11. §-hoz

A 62. § (1) bekezdése határozza meg a végrehajtás alól mentes munkabérrészt. Minthogy az adós létfenntartása nem kerülhet veszélybe a végrehajtás által, az öregségi nyugdíj legalacsonyabb összege nem elegendő ennek biztosításához. Ezért javaslatom annak kétszeresére emelni a végrehajtás alól mentes összeget.

A 12. §-hoz

A 90. § i) pontja határozza meg, hogy a végrehajtástól mentes ingóságok közé tartozik a mozgásában korlátozott adós gépjárműve. Szükséges azonban azt kiegészíteni azzal, amikor az adós nem mozgáskorlátozott, de a tulajdonában lévő gépjármű szolgál valamely mozgásában korlátozott közeli hozzátartozója szállítására. Az élet ennek a módosításnak szükségességét az utóbbi időben számtalanszor igazolta, több hírműsor számolt be olyan helyzetekről, amikor a mozgáskorlátozott családtag szállítási lehetősége végrehajtás miatt megszűnt.

A 13. §-hoz

A 124. § (3) bekezdése rendelkezik arról, hogy milyen összegig lehet a becsérték alapján a vételárát leszállítani. A 25 % jelenlegi szabály tömegesen olyan visszaélésszerű gyakorlatot alakított ki, amelyet megváltoztatni szükséges. A becsértékeket eleve alacsony összegben határozzák meg az eljárásokban, s ahhoz képest a negyedéért történő értékesítés egyet jelent az adós kifosztásával, ezért mindenképpen indokolt felemelni 60 %-ig. Mindez nem csak az adósok, hanem a végrehajtást kérők érdeke is, hiszen nagyobb esély van a követelés megtérülésére.

A 14. §-hoz

A 134. § (1) bekezdése rendelkezik a sikertelen árverés után a végrehajtást kérő átvételi lehetőségéről. Indokolatlan és feltétlenül az adós érdekeit túlzottan sértő az a rendelkezés, hogy egynegyed értéken megszerezhesse a végrehajtást kérő a lefoglalt ingóságot. E szabály alapján nem nehéz olyan helyzetet teremteni, hogy ne legyen érdeklődés a vagyontárgy iránt, s gyakorlatilag az adós kifosztásával valósuljon meg a végrehajtás. Nem köteles a végrehajtást kérő ezzel élni, így nem sérti a végrehajtást kérő érdekeit, ha ezt a becsértéken teheti meg.

A (2) bekezdés több végrehajtást kérő esetére szabályozza az átvételt. Minthogy az előző pontban a becsértékre javasolom a változtatást, e bekezdésben kizárólag az első jelentkezés lehet a választás szempontja, így ennek alapján javasolom a módosítást.

A (3) bekezdésben javasolt változtatást az (1) bekezdés változtatásához igazodva javasolom.

A 15. §-hoz

A 136. § (1) bekezdése a végrehajtás alá vonható ingatlanokról rendelkezik. Érthetetlenül és a jogrendszer elveinek teljesen ellentmondva, az ingatlanon fennálló elidegenítési és terhelési tilalom nem akadály a végrehajtásnak. Ezt pótolni kell és a javaslat szerint ki kell venni az olyan ingatlanokat a végrehajtás alól, amelyeken nem a végrehajtást kérő javára van ez a jog bejegyezve.

Rendkívül sok végrehajtást foganatosítottak az utóbbi időben és jelenleg is pár tízezer forintos tartozás miatt ingatlanokra, amely aránytalan. Ezért és az általános indoklásban leírt, társadalmat érő visszaélészerű gyakorlat visszaszorítása érdekében egy új (2) bekezdést javaslok létrehozni azzal a tartalommal, hogy nem vonható ingatlan végrehajtás alá, amennyiben a végrehajtást kérő tőkekövetelése kevesebb, mint 500.000,- Ft.

Az új javasolt (3) bekezdés pedig arra vonatkozik, hogy a lakhatás biztonsága hazánkban elsődleges cél kell, hogy legyen. Javaslatom szerint nem vonható végrehajtás alá olyan lakás céljára szolgáló ingatlan, amely legalább egy természetes személy állandó lakóhelyéül szolgál. Magyarországon az ingatlanok kb. harmad részaránya lakás céljára szóló, tehát van elegendő olyan minősítésű (ipari, mezőgazdasági, üdülő céljára rendelt) ingatlanvagyon, amely a tartozások kiegyenlítését szolgálhatja.

16. §-hoz

145/C. §-ban szabályozott rendkívül alacsony árú vételi lehetőség a becsértékhez, s így a kikiáltási árhoz képest indokolatlan. A követelések kielégítése nem hozhat létre olyan másodlagos hatást, amellyel az adós vagyona elherdálásra kerül, s ez a vevőknek profit elérési lehetőséget biztosít. Le kell bontani a végrehajtások üzleti jellegét, ehhez pedig ezek a vételi értékmódosítások elkerülhetetlenek.

17. §-hoz

Az előző pontban írtak szándéka indokolja 147. § (2) és (3) bekezdésének változtatási szükségét. Egyúttal szükségtelen az a kitétel, hogy ha az adósnak ez az egyetlen lakóingatlana. Nem érthető, hogy a jogalkotó ezen kitételének mi köze van a végrehajtáshoz. Ha tehát valakinek több ingatlana van, akkor meg lehet fosztani az egyik ingatlan értékének egy részétől? Semmiféle társadalmi igény és a végrehajtások eredményességének igénye nem indokolhat ilyen igazságtalan és logikai szempontból sem a rendszerbe illeszthető szabályokat.

A (4) bekezdés szól a lakóingatlanra minősítettség szempontjairól. Teljesen szükségtelen az a kitétel, hogy ha arra használatba vételi engedélyt adtak, hiszen nem lenne az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezve lakóházként vagy lakásként, ha nem kapott volna használatba vételi engedélyt.

A 18. §-hoz

A 149. § (2) és (3) bekezdés rendelkezései indokolatlanok. Ezek a szabályok hozták létre azt a lehetőséget, hogy spekulánsok ügyeskedhetnek a végrehajtások során. Semmi nem indokolja, hogy az, aki árverez és elnyeri a vételi lehetőséget, halasztást kapjon a vételár kifizetésére. A végrehajtások

során számos esetben előfordult, hogy a vevőjelöltek egy részét erőszakot alkalmazva elriasztották az árverésen történő részvételtől, majd jelentősen csökkent áron megszerezték az ingatlant, s a piacon azelőtt eladták magasabb áron az ingatlant, mint mielőtt kifizették az árverési árat. Jogszabály nem váltja be a megalkotásához fűzött reményt, ha joggal való visszaélészerű, tömegesen előforduló, nem a törvény által elérni kívánt célt szolgáló jelenségeket generál.

Mint ahogy az árverés megsemmisítése során a 127. §-hoz írt változtatási igénynél jeleztem, nem maradhat tulajdonos az a vevő, akinek árverését megsemmisítik, ugyanúgy ha a vevő a vételárat 15 nap alatt nem fizeti meg, a bíróság legyen köteles megsemmisíteni az árverést. Ezért egy új (3) bekezdés megalkotására teszek javaslatot. Csak így érhető el, hogy a végrehajtási törvény egy korszerű, minden résztvevőtől fegyelmezett jogkövetést elváró jogszabály legyen, amellyel megszűnik minden másodlagos, nem a törvény céljának szellemével megegyező joghatás.

A 19. §-hoz

Az előzőekben megtett javaslatok indokolják, hogy az 154/A. § (1) bekezdésből törlésre kerüljön azon kitétel, hogy „ha a végrehajtó ennél hosszabb határidőt adott a vételár megfizetésére”.

Ugyanezen indokra tekintettel a (3) bekezdésben szükségtelen az adós és a vele lakó személyek ideiglenes mentesülése a kiköltözési kötelezettség alól, ha a vételár kifizetése határidőben nem történt meg, hiszen javaslatom szerint ebben az esetben a bíróság megsemmisíti az árverést. Ennek okán a (3) bekezdés utolsó mondatát törölni szükséges.

A 20. §-hoz

A fent már leírt indokok alapján a 155. § módosítása az árleszállításának mértékét illeszti az előző jogszabály változtatásokhoz. A c) pontban pedig a fentiek miatt törölni szükséges az utolsó mondatrészt.

A 21. §-hoz

Azon módosítási javaslat alapján, amely szerint ha a vételárat a vevő nem fizeti meg 15 napon belül, meg kell semmisíteni az árverést, harmonizálni kell 156. §-t is azon rendelkezésekhez. Ezért a (2) bekezdésből törölni javasolt azon kitélet, amely szerint „és befizette a vételárat (vagy átutalta és az arról szóló terhelési értesítőt a végrehajtónak bemutatta)” valamint azt, amely szerint „a vételár megfizetését a végrehajtó haladéktalanul rögzíti a licitnaplóba, és a licitnaplót lezárja. Ilyenkor az utólag megfizetett vételárba nem lehet beszámítani a 149. § alapján elvesztett előleget”.

A 22. §-hoz

Mint ahogy az ingóságok esetében, az ingatlanok árverése során is a második sikertelen árverés után a végrehajtást kérő a javaslat szerint becsértéken veheti át az ingatlant. Ez az új feltételrendszer megteremtheti annak lehetőségét, hogy a résztvevők ne manipulálhassák az árveréseket, hiszen nem lehet számítani arra a végrehajtást kérőnek azon túl, hogy követelését megkapja a végrehajtás eredményeként, még profitot is tudhat az árveréssel realizálni.

Az előbbi javaslat miatt a 158. § (2) bekezdésből törölni javasolt több végrehajtást kérő esetén az árajánlat mértéke szerinti átvételi lehetőséget, az először jelentkezőt javasolt ennek lehetőségével élni, s törölni a többi szakaszrész, amely nem ehhez az eljáráshoz illeszkedik.

A (3) bekezdés szerint ezáltal szükségtelen a becsérték feléről rendelkezni, ezt a részt törölni javaslom. Eszerint átvételi árnak megfelelő összeg a becsérték lesz.

A fenti szabályokhoz harmonizálni szükségeltetik a (4) bekezdést, így az ingatlan becsértékének fele helyett az átvételi ár terminológiát kell alkalmazni.

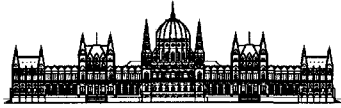
Mindezekre tekintettel az (5) bekezdést törölni kell.

A 23. §-hoz

A 160. § kapcsán, amennyiben a második sikertelen árverést követően is újabb árverésekre kerül sor, amelynek esélye meglehetősen kevés, amennyiben figyelembe vesszük a javasolt változtatásokat, a követelés behajtása érdekében indokolt a kikiáltási ár leszállítása a becsérték feléig, azonban nem indokolt ebben az esetben megkülönböztetni az ingatlanokat minősítésük szerint, mindenféle ingatlan esetén lehessen ezt alkalmazni.

A 24. §-hoz

A 14. § egyértelműen családellenes, gyermekellenes, a rászoruló személyek számára hátrányt jelentő rendelkezés. Teljes mértékben ellenkezik az elévülés elvrendszerével és kifejezetten bünteti az ilyen jellegű követeléssel bíró személyek joggyakorlásának viszonylag rövid időre történő mulasztását is, ezért szükséges törölni a törvényből. Nem látható az a társadalmi érdek, amely szükségessé tenné a 47. § (8) bekezdésben szabályozott lehetőséget, ezért a törvényből törölni kell. A 119. § az ingóság árverés helyeit jelöli meg. Az a)-tól f)-ig meghatározott helyek valamelyike rendelkezésre kell, hogy álljon, így szükségtelen az a kitétel, hogy „*a végrehajtó által kijelölt más helyen*”. Ez a lehetőség is visszaélésre adhat alkalmat az eljárások során. A 125. § (3) bekezdés olyan rendelkezést tartalmaz, amely ellentétben áll a jogalkotás elveivel, a jogszabályi hierarchia szabályaival. Ez az intézmény alapvetően törvényi szabályozást igényel, szükségtelen, hogy ezt a szabályt a jogalkotó fenntartsa, mert nem váltja be a társadalom jogszabályokkal szemben támasztott igényét. A 127. §-ban foglalt szabály nem teremthet következmények nélküli helyzetet. Ha az árverést megsemmisítik, arra alapos ok van. A vevőnek fel kell készülnie arra, amikor árverésen akar vagyont szerezni, hogy ha az eljárás nem volt jogszerű, megsemmisíthetik azt. Ezért teljes mértékben ellentmond a jog alapelveivel, hogy olyan vevő tulajdonos maradjon, aki jogellenes eljárás során szerzett tulajdont, így törölni kell ezt a rendelkezést. A 142. § az ingatlan árverés helyeit jelöli meg. Az a)-tól c)-ig meghatározott helyek valamelyike rendelkezésre kell, hogy álljon az árveréshez, szükségtelen a végrehajtó által kijelölt más helyen is megengedő kitétel. Ez a lehetőség is visszaélésre alkalmas az eljárások során. A Vht. 149 és 158. § hatályon kívül helyezésének indokait a 18- 22. §-hoz fűzött indokolás tartalmazza.

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Dr. Kövér László
a Magyar Országgyűlés elnöke részére

Helyben

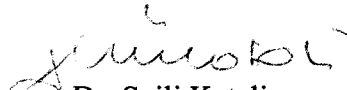
Önálló indítvány

Tisztelt Elnök Úr!

A Magyar Köztársaság Országgyűlésének az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 46/1994.(IX.30.) OGY határozata 85.§ (2) bekezdése d) pontja alapján, „*A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény módosításáról*” címmel, javaslatot nyújtok be.

Budapest, 2012. június 14.

Tisztelettel:

Dr. Szili Katalin
független képviselő